

De weg van het graan

*“Zij die in tranen zaaien,
zullen oogsten met gejuich.”*

Bovenstaande afbeelding is van de Barneveldse kunstenaar Arkadi Natanov.¹ Het beeld doet me denken aan de zaaier die we tegenkomen in Psalm 126. Ik zie geen tranen bij de boer van Natanov, maar wel een verdrietige blik. Waarom? Levend in het rijke Westen is dat misschien moeilijk voor te stellen. Onze koelkasten zijn rijk gevuld, de meesten van ons hoeven zich 's morgens geen zorgen te maken over wat ze 's avonds zullen eten. Bij de boer in het oude Israël (en elders in onze wereld vandaag de dag!) is het anders. Van het zaad dat hij nu over de velden strooit - waarvan een deel wordt opgegeten door de vogels en een ander deel verdroogt door de zon of wordt overwoekerd door het onkruid - had hij een brood kunnen bakken voor zijn gezin. Dat brood had hongerige magen kunnen vullen. 'Geef ons heden ons dagelijks brood.' Het zaad in zijn handen is een offer dat hij brengt. De boer zaait niet uit overvloed, maar vanuit tekort.

We kunnen veel leren van deze boer die met tranen in zijn ogen dit offer brengt. Ook wij zaaien in deze tijd vanuit tekort. We zijn beperkt in onze mogelijkheden. Je kunt niet op

¹ Arkadi Natanov is geboren in Buchara, een oude stad in de Centraal-Aziatische republiek Oezbekistan. Tijdens het uiteenvallen van de Sovjet-Unie vertrok Arkadi, zoals duizenden Joden, naar het Westen. Nadat hij een korte periode in Israël doorbracht vestigde hij zich begin jaren negentig in Barneveld. Natanov tekent wat hem na aan het hart ligt. In veel van zijn tekeningen vormen Joodse mensen die in armoede leven het onderwerp. De grote voeten en handen staan symbool voor deze armoede. Natanov tekent de mensfiguren terwijl ze allerlei werkzaamheden verrichten waarmee wat geld verdiend wordt om het hoofd boven water te kunnen houden. De emoties in de gezichten verraden de moeizame strijd om het bestaan.

bezoek bij je zieke vader, je armen zijn tekort. Het vieren van de Maaltijd van de Heer is gemankeerd, we mogen niet zingen en de online viering voelt misschien wel als surrogaat. De boer gaat op pad met het kostbare zaad in zijn tas, omdat hij terugkijkt op die dag - vorige jaar en het jaar ervoor - waarop de regen kwam. Vanuit die terugblik durft hij ook vooruit te kijken. Het is geen gemakkelijke weg, de weg van het graan. Een weg van tranen. Van geduld en volharden, van vertrouwen en... uiteindelijk oogsten. We vinden deze weg niet vanuit onszelf. Jezus Christus is ons voorgedaan. Het offer van zijn leven: graankorrel in de aarde, maar bovenal eersteling van de oogst. Door tranen heen zingen we in ons hart, met de pelgrims van vroeger en nu, een lied van verwachting: "U zij de glorie, opgestane Heer! U zij de victorie, nu en immermeer."²

² Zie voor de volledige meditatie en andere meditaties naar aanleiding van de Psalmen: ['Als het leven kantelt - Psalmen in coronatijd'](#)